

עין משפט  
נר מצוה

עב:

עשרה יוחסין פרק רביעי קידושין

מסורת הש"ס

כד א מ"י פ"ח מ"ג  
עבדו ה"ר"י  
יב"י נשנין ל"ג  
נ"סו סמ"ג ל"ח ק"ג  
ק"ט ט"ס י"ד כ"ס ס"פ  
ס"ד  
ב מ"י פ"ב מ"ג מ"ג  
ל"ג ט"ס י"ד כ"ס ס"פ  
ס"ד  
ס"ג פ"ב כ"ג  
כ"ג מ"י פ"ב מ"ג  
ל"ג ט"ס י"ד כ"ס ס"פ  
ס"ד  
סמ"ג ל"ח ק"ג  
ק"ט ט"ס י"ד כ"ס ס"פ  
כ"ג מ"י פ"ב מ"ג  
ל"ג ט"ס י"ד כ"ס ס"פ  
ס"ד

מוסף תוספות

א (פסוקי ד"ה הוקשה  
ל"י) ולא נהירא דההוא  
דבא היה המלמד לו  
רבה והאי יוכן שנימול  
כיום שמת רבי ויהי  
תלמידו של רבא הא  
אמרין כיום שמת רבי  
אמרין רב יהודה ובי  
שמת רב יהודה נולד רבא  
וכו' ח"ס הראשון ע"י  
מ"רש"א ב הרהור סמ"ג  
הגוף ר"טכ"א.

תוס' ר"י הוקן

זו דברי ר' אחי. מה"י  
דמי דעלו פסולין לארץ  
ישראל המושבע דאין כל  
אצות בחוקת כשרות  
חזין כבבל. נשא פסולת.  
רלא איקרי קהל הל"ך  
אינו (לא הוה כבול) ה'  
יבא פסול כבול ה'.

תורה אור הש"ס

1. קורא השמש וכו' השמש ואל מקומו שאף ורח הוא שם.
2. ונראה שיהיה יבנה וימנואל שכן בחב"ל י' אשר שם ארון אלהים: שמואל א ג
3. פרשה צוון בקריה אין מנחה לה צוה ל' ליעקב סביבו צרו יתקן ירושלים לגדה בעיניה: איכה א י'
4. ויהי כהנאי ופלטיון בן בניה מת ואפל על פני ואונק קול גדול ואמר אשה אדני י' בקלה אהיה שמה את שאת ישראל יחזקאל י' ג
5. ותשא אתי רוח ותיבא אתי אל שער בית י' הקדמוני הפונה קדימה והנה פתח השער השער והמשנה את ארצה חתובים את יאונקיה בן עזר ואת פלטיון בן בניו שיר העם: יחזקאל י' א
6. ויבא אתי אל חצר בית י' הפנימית והנה פתח היכל י' בין האולם המזבח כעשרים וטוהרתם אמר לו ר' מאיר כשהוא אומר מכל טומאותיכם ומכל גלוליכם ולא מן הממזרות אמר לו ר' יוסי כשהוא אומר אתכם הוא אומר אף מן הממזרות בשלמא לרבי מאיר היינו דכתיב וישב ממזר באשדוד אלא לר' יוסי מאי וישב ממזר באשדוד כדמחרגם רב יוסף יתבון בית ישראל לרוחצן בארעהון דהוו דמו בה לנוכראין אמר רב יהודה אמר וישמואל ויהלכה כרבי יוסי אמר רב יוסף אי לא דאמר רב יהודה אמר שמואל הלכה כרבי יוסי הוה אתי אליהו מפיק מינן צוורני צוורני קולרין ת"ד
7. ונשא ממזרת דברי ר' יוסי ר' יהודה אומר גר לא ישא ממזרת אחד גר אחד עבד משוחרר והלל מותרים כבהנת מ"ז דרבי יוסי חמשה קהלי כתיבי חד
8. ויקרתי עליכם טים טוהרים וטוהרתם מכל טומאותיכם ומכל גלוליכם אטור אתכם: יחזקאל י' כה

היום יושב בחיקו של אברהם אבינו. פירש נקוטנס יס אומרים מת וא"כ אין זה רב אלא בר אהבה שנמלא ונראה לומר יושב בחיקו של אברהם שנכנס לבית אהבה ונראה לומר שהארץ ימים הרבה משמת רבי עד דורות אחרונים בימי רב נחמן בר יצחק כדאמר ר' זב"ד (דף כ"ג.) אך ר"י פ"י דשני רב אלא בר אהבה הו"ו: **חמשה קהלי יוסף** כתיבי. פ"י ג נבי אהבת פסולי יוספין אכל קהל דגני פלוע דכא לא חשיב דלאו כפסולי יוספין משמע: עוד אומר ר"י משום דלא שייך גיה קהל: וחד

ובא השמש עד שלא כבחה שמשו של עלי זרקה שמשו של שמואל הרמתי שנאמר ונר אלהים טרם יבכה ושמואל שוכב וגו' צוה ה' ליעקב סביבו צרו ירב יהודה אמר כגון הומניא לפום נהרא ויהי כהנאי ופלטיון בן בניהו מת ואפול על פני ואונק קול גדול ואומר אהה אדני ה' רב ושמואל חד אמר לטובה וחד אמר לרעה מאן דאמר לטובה כי הא דאיתגדרא דמישן חתניה דנוכדנצו הוה שלח ליה מכולי האי שבייה דאיתית לך לא שדרת לן דקאי לקמן בעי לשדורי ליה מישראל אל פלטיון בן בניהו אנן דחשבינן וניקו מקמך הכא ועברין נילו להתם ואמר נביא מי שעשה טובה בישראל ימות בחצי ימיו מאן דאמר לרעה דכתיב ונתבא אותי אל שער בית ה' הקדמוני הפונה קדימה והנה פתח השער עשרים וחמשה איש ואראה בתוכם את יאונקיה בן עזר ואת פלטיון בן בניהו שרי העם וכתיב ויבא אותי אל חצר בית ה' הפנימית והנה פתח היכל ה' בין האולם ובין המזבח כעשרים וחמשה איש אחוריהם אל היכל ה' ופניהם קדמה ממשמע שנאמר ופניהם קדמה ו'אני יודע שאחוריהם כלפי מערב מה תלמוד לומר [אחוריהם] אל היכל ה' מלמד שהיו (ב) מפריעין עצמם ומתריזין עצמם כלפי מעלה וקאמר נביא מי שעשה הרעה הואת בישראל ימות על מיטתו חסתיים דשמואל דאמר לרעה דאמר ר' רבי חייא בר אבין אמר שמואל מושכני הרי היא כגולה ליוחסים מישון לא חשו לה לא משום עבדות ולא משום ממזרות אלא כהנים שהיו בה לא הקפידו על הגרושות לעולם אימא לך שמואל אמר לטובה ושמואל לטעמיה דאמר המפקיר עבדו יצא לחירות ואינו צריך גמ שחרור שנא' כל עבד איש מקנת כסף עבד איש ולא עבד אשה אלא עבד שיש לו רשות לרבו עליו קרוי עבד עבד שאין לרבו רשות עליו אין קרוי עבד אמר רב יהודה אמר שמואל זו דברי ר' מ"א אבל חכמים אומרים כל ארצות בחוקת כשרות הם עומדות אמריה שרא ליה לרב הונא בר נתן למוסב איתתא מחוייתא אמר ליה רב מאי דעתך דאמר רב יהודה אמר שמואל זו דברי ר' מאיר אבל חכ"א כל ארצות בחוקת כשרות הן עומדות והא זו רב כהנא אמר ובי רב פפא לא מתני הכי ובי רב זביד לא מתני הכי אפ"ה לא קיבלה מיניה משום דשמיע ליה מרב זביד דנהרדעא ת"ד מ'מזורי ונתניי טהורים לעתיד לבא דברי ר' יוסי ר' מאיר אומר אין טהורים אמר לו ר' יוסי והלא כבר נאמר וזרקתי עליכם מים טהורים וטוהרתם אמר לו ר' מאיר כשהוא אומר מכל טומאותיכם ומכל גלוליכם ולא מן הממזרות אמר לו ר' יוסי כשהוא אומר אתכם הוא אומר אף מן הממזרות בשלמא לרבי מאיר היינו דכתיב וישב ממזר באשדוד אלא לר' יוסי מאי וישב ממזר באשדוד כדמחרגם רב יוסף יתבון בית ישראל לרוחצן בארעהון דהוו דמו בה לנוכראין אמר רב יהודה אמר וישמואל ויהלכה כרבי יוסי אמר רב יוסף אי לא דאמר רב יהודה אמר שמואל הלכה כרבי יוסי הוה אתי אליהו מפיק מינן צוורני צוורני קולרין ת"ד

גר: נשא ממזרת דברי ר' יוסי ר' יהודה אומר גר לא ישא ממזרת אחד גר אחד עבד משוחרר והלל מותרים כבהנת מ"ז דרבי יוסי חמשה קהלי כתיבי חד

כיום יושב בחיקו של אברהם אבינו. פירש נקוטנס יס אומרים מת וא"כ אין זה רב אלא בר אהבה שנמלא ונראה לומר יושב בחיקו של אברהם שנכנס לבית אהבה ונראה לומר שהארץ ימים הרבה משמת רבי עד דורות אחרונים בימי רב נחמן בר יצחק כדאמר ר' זב"ד (דף כ"ג.) לזה ה' ליעקב סביבו לר"י. לרם שהיו סובבים אותם כאלרם דיינו עמון ומואב שהזירו להם יותר מן הכל כדאמרין בתלך (פסאדרין דף ט"ו) עמון ומואב שכני בניי דירושלים היו אותם לזה שהיו סובבים אותם אף בגלותם כגון הומניא דכולה דעמונאי היא כדאמרין לעיל (ה) הוסיבם סתריב בגל והיו מזירים לשאל שפסו נהרא: חד אמר לטובה. היה מילל הניבא עליו: וחד אמר לרעה. שהיה רע בעיניו שמת מיתה יפה: דאיתגדרא דמישן. לטון של משן: מי שעשה הטובה סוף. שהלל את הגולה מלהיות עבדים לעבדות: אינו יודע שאחוריהם אל היכל. ה' שהיה כמעט העורה מה תלמוד לומר אחוריהם וגו' אחוריהם ממש כשהוא מפורע שהיו מתכוונים להראות אחוריהם לגנאי: ספסיים דשמואל הוא דאמר לרעה. דשמואל לית ליה הא לידאמר דעבדים שנמלחו למישן מדקאמר לא חשו לה משום עבדות: לעולם אימא לך שמואל הוא דאמר לטובה. דלית ליה הא דנשתלחו עבדים למישן והאי דקאמר לא חשו לה משום עבדות שמואל לטעמיה דאמר עבד שאין לו לרבו רשות עליו אין קרוי עבד והני נמי מאחר שגלוס מהם ומתיאשו מהם זהו שאפיקר כדאמרין גנטיין (דף ט"ו) מתיאשתי מפלוני עבדי ומשום לשון הפקר נקט לה דכיון דלאמיאש ליה מניה פסק ליה רשימיה: ואינו לריך גע שיחירו. להיות מותר בשראלי: זו דברי רבי מאיר. ממני דקאמי דעלו פסולין לארץ ישראל ומשמע דאין כל הארצות בחוקת מיוחסות חזן מבבל כלמד כדאמר גריס פיקרא לעיל דף ט"ו) דמקמי ליה לרבי אלעזר דקאמר ייחס עורא את ככל: ממחוייטא. ואין מחוח במוך גבולו כלל האמורים לעין יוספין: והא כי רב כהנא לא מסנו לה הכי משמיה דשמואל אלא כדאמר לעיל כל הארצות בחוקת פסולות ואמר רב יהודה אמר שמואל כל הארצות עיפה: דרב זביד מנהרדשא. לאו היינו רב זביד סתמא: וישב ממזר כאשדוד. יבדלו הממזרים מהם וישבו בפני עמלם: יוספין כיו שראל לרוחצן. מרגוס של יוסב: דהוו דמיין כה

היום יושב בחיקו של אברהם אבינו. פירש נקוטנס יס אומרים מת וא"כ אין זה רב אלא בר אהבה שנמלא ונראה לומר יושב בחיקו של אברהם שנכנס לבית אהבה ונראה לומר שהארץ ימים הרבה משמת רבי עד דורות אחרונים בימי רב נחמן בר יצחק כדאמר ר' זב"ד (דף כ"ג.) לזה ה' ליעקב סביבו לר"י. לרם שהיו סובבים אותם כאלרם דיינו עמון ומואב שהזירו להם יותר מן הכל כדאמרין בתלך (פסאדרין דף ט"ו) עמון ומואב שכני בניי דירושלים היו אותם לזה שהיו סובבים אותם אף בגלותם כגון הומניא דכולה דעמונאי היא כדאמרין לעיל (ה) הוסיבם סתריב בגל והיו מזירים לשאל שפסו נהרא: חד אמר לטובה. היה מילל הניבא עליו: וחד אמר לרעה. שהיה רע בעיניו שמת מיתה יפה: דאיתגדרא דמישן. לטון של משן: מי שעשה הטובה סוף. שהלל את הגולה מלהיות עבדים לעבדות: אינו יודע שאחוריהם אל היכל. ה' שהיה כמעט העורה מה תלמוד לומר אחוריהם וגו' אחוריהם ממש כשהוא מפורע שהיו מתכוונים להראות אחוריהם לגנאי: ספסיים דשמואל הוא דאמר לרעה. דשמואל לית ליה הא לידאמר דעבדים שנמלחו למישן מדקאמר לא חשו לה משום עבדות: לעולם אימא לך שמואל הוא דאמר לטובה. דלית ליה הא דנשתלחו עבדים למישן והאי דקאמר לא חשו לה משום עבדות שמואל לטעמיה דאמר עבד שאין לו לרבו רשות עליו אין קרוי עבד והני נמי מאחר שגלוס מהם ומתיאשו מהם זהו שאפיקר כדאמרין גנטיין (דף ט"ו) מתיאשתי מפלוני עבדי ומשום לשון הפקר נקט לה דכיון דלאמיאש ליה מניה פסק ליה רשימיה: ואינו לריך גע שיחירו. להיות מותר בשראלי: זו דברי רבי מאיר. ממני דקאמי דעלו פסולין לארץ ישראל ומשמע דאין כל הארצות בחוקת מיוחסות חזן מבבל כלמד כדאמר גריס פיקרא לעיל דף ט"ו) דמקמי ליה לרבי אלעזר דקאמר ייחס עורא את ככל: ממחוייטא. ואין מחוח במוך גבולו כלל האמורים לעין יוספין: והא כי רב כהנא לא מסנו לה הכי משמיה דשמואל אלא כדאמר לעיל כל הארצות בחוקת פסולות ואמר רב יהודה אמר שמואל כל הארצות עיפה: דרב זביד מנהרדשא. לאו היינו רב זביד סתמא: וישב ממזר כאשדוד. יבדלו הממזרים מהם וישבו בפני עמלם: יוספין כיו שראל לרוחצן. מרגוס של יוסב: דהוו דמיין כה

הגהות הב"ח

(א) נ"ב תלמד שחי מתירין כלפי מטה ומפריעין עמלם כלפי:

הגהות מהר"ב

רנשבורג

א' נ"ב כשתם לכל טולד רב לשי כהמניא ספקתא פד חזרו היה לה הניסא פד שלח מת רבא טולד רב פ"י וי"ב כגל הלמד דף ט"ו

מוסף רש"י

כגון הומניא לפום נהרא. כהמניא ספקתא הם ומתירין לגני פוס נהרא. שם ישראל עניס וימות פ"י. ממשמע שנאמר ופניהם קדמה כו'. שחי עומדים פתח היסול כמסבי כתיבי דקרא והנה פתח היסול ה' כעשרים וחמשה איש. ולא היה לה למסב אלא ופניהם קדמה וממלא ידעתי לחייהם אל היסול ה' שהיכל הוא כמסב ופתחו כותל מותר: טובה שהיו מפריעין. מגלן. ומתירין. שי (ג) שהיו מפריעין עבדו יצא לחירות. מלשפתנא לרבי עזר י"ד י"ז.

כיום יושב בחיקו של אברהם אבינו. פירש נקוטנס יס אומרים מת וא"כ אין זה רב אלא בר אהבה שנמלא ונראה לומר יושב בחיקו של אברהם שנכנס לבית אהבה ונראה לומר שהארץ ימים הרבה משמת רבי עד דורות אחרונים בימי רב נחמן בר יצחק כדאמר ר' זב"ד (דף כ"ג.) לזה ה' ליעקב סביבו לר"י. לרם שהיו סובבים אותם כאלרם דיינו עמון ומואב שהזירו להם יותר מן הכל כדאמרין בתלך (פסאדרין דף ט"ו) עמון ומואב שכני בניי דירושלים היו אותם לזה שהיו סובבים אותם אף בגלותם כגון הומניא דכולה דעמונאי היא כדאמרין לעיל (ה) הוסיבם סתריב בגל והיו מזירים לשאל שפסו נהרא: חד אמר לטובה. היה מילל הניבא עליו: וחד אמר לרעה. שהיה רע בעיניו שמת מיתה יפה: דאיתגדרא דמישן. לטון של משן: מי שעשה הטובה סוף. שהלל את הגולה מלהיות עבדים לעבדות: אינו יודע שאחוריהם אל היכל. ה' שהיה כמעט העורה מה תלמוד לומר אחוריהם וגו' אחוריהם ממש כשהוא מפורע שהיו מתכוונים להראות אחוריהם לגנאי: ספסיים דשמואל הוא דאמר לרעה. דשמואל לית ליה הא לידאמר דעבדים שנמלחו למישן מדקאמר לא חשו לה משום עבדות: לעולם אימא לך שמואל הוא דאמר לטובה. דלית ליה הא דנשתלחו עבדים למישן והאי דקאמר לא חשו לה משום עבדות שמואל לטעמיה דאמר עבד שאין לו לרבו רשות עליו אין קרוי עבד והני נמי מאחר שגלוס מהם ומתיאשו מהם זהו שאפיקר כדאמרין גנטיין (דף ט"ו) מתיאשתי מפלוני עבדי ומשום לשון הפקר נקט לה דכיון דלאמיאש ליה מניה פסק ליה רשימיה: ואינו לריך גע שיחירו. להיות מותר בשראלי: זו דברי רבי מאיר. ממני דקאמי דעלו פסולין לארץ ישראל ומשמע דאין כל הארצות בחוקת מיוחסות חזן מבבל כלמד כדאמר גריס פיקרא לעיל דף ט"ו) דמקמי ליה לרבי אלעזר דקאמר ייחס עורא את ככל: ממחוייטא. ואין מחוח במוך גבולו כלל האמורים לעין יוספין: והא כי רב כהנא לא מסנו לה הכי משמיה דשמואל אלא כדאמר לעיל כל הארצות בחוקת פסולות ואמר רב יהודה אמר שמואל כל הארצות עיפה: דרב זביד מנהרדשא. לאו היינו רב זביד סתמא: וישב ממזר כאשדוד. יבדלו הממזרים מהם וישבו בפני עמלם: יוספין כיו שראל לרוחצן. מרגוס של יוסב: דהוו דמיין כה